

Det knackar på dörren mitt i natten. Gästen välkomnas in. När dagens sorl tystnat, öppnas en möjlighet genom avskildheten. Det hade lika gärna kunnat vara en promenad i mörkret med syrsornas ljud som intensiv ljudkuliss. Men nu blev det ett avskilt rum, en avskild plats och en avskild tid. När kvällen kommer och solen sjunker ned bortom horisonten, sänker sig också axlarna på vår gäst. Från vardagens ansvar till ett samtal om det allra väsentligaste. Samtalet kan börja.

Nikodemos kan lika gärna vara en nutida sökare efter andlighet, lika väl som en judiske lärde. Han, som fått förtroendet att sitta i maktens centrum, är kanske rätt lik dig. Eller om vi byter namn på Nikodemos - kanske är det idag en kvinna? Bortom rollerna, bortom olika trosföreställningar är vi alla människor, som kan komma i gungning. Nikodemos då som nu har näsa för sanningen. Kanske en rätt intellektuell person, lärde men redo att ompröva intagna positioner. En sanningssökare. Det är inte självklart att kunna bevara den själens mjukhet, som upp i åren är öppen för sanningen, även om det innebär utmaning och omprövning. Det rationella har sin plats men också sin begränsning. Alla måste vi överskrida gränsen från vetande till tro, från saklig kalkyl och prognos till hopp, från vardaglig plikt till kärlek. Vad är din tro min vän, ditt hopp, din kärlek?

Berättelsens natt, är den möjligen en bild för det mörker som ibland drabbar oss? I så fall är det typiskt för evangelisten som berättar om mötet i natten. När natten kommer, då kommer vi inte undan de yttersta frågorna. I själens natt, i ensamhetens natt stiger det fram som är jag. Var rädd om jaget. Men var inte rädd. En vän väntar i natten redo att lyssna.

Så börjar samtalet. Nikodemos säger: *"Ingen kan göra sådana tecken som du utan att Gud är med honom."* Han har sett tecken. Han har sett under ske. Också i vår tid finns tecken som öppnar upp. Har du erfarit något tecken på att verkligheten är större än det vi kan se och mäta? Tecken på en verklighet som plötsligt bryter igenom min bild av vad som är verkligt och förväntat. En obegriplig godhet, ett oväntat självutgivande och en skönhet som tar tag i dig. Eller överraskande händelser som öppnar upp ett slutet rum. Eller kanske har du erfarit omvälvande erfarenheter. Var rädd om dessa erfarenheter, lyssna in vad de vill med dig. Ta tecknen på allvar, och gör som Nikodemos. Uppsök Jesus.

Jesus hör den vaga beaktelsen, även den ofullständiga: *"Ingen kan göra sådana tecken som du utan att Gud är med honom."* Det första steget har tagits på trons väg. Nu väntar nästa. Inte konversation, men väl att gå ett steg djupare, att bli utmanad. Jesus säger: *"Den som inte blir född av vatten och ande kan inte komma in i moderlivet. Det som har fötts av kött är kött och det som har fötts av ande är ande."*

Vad för slags andlighet kan kyrkan leverera dagens sökare? Samma som alltid, lite kärv, näringsrik föda - ungefär som grovt knäckebröd i stället för vetebröd. När Jesu spelar ut kött mot ande spelar han inte ut det konkreta mot det andliga, inte kroppen mot själen, inte heller det materiella mot det andliga. Snarare ställer han det förgängliga mot det oförgängliga.

Vi är alla "barnfödda" som man säger i vissa delar av landet. Men Jesus öppnar möjligheten för en andra födelse, en pånyttfödelse till ett liv *i* och en tro *på* Kristus. Att byta ut en naiv barnatro, som ofta är skör och inte tål att man petar på den, till en andra naivitet – en mogen tro som ser sig som ett benådat Guds barn.

En tro som bottnar i insikten och tron att Gud skapar. Det som vi inte själva förmår frambringa, det gör Gud genom sitt nyskapande ord. Tron är en gåva, inte en spärr som utesluter. Jag testas inte om jag kan tro. Jag utmanas att öppna mig för Guds nyskapande handlande genom Ordet om Jesus.

Pånyttfödelse sker genom vatten och ande, säger Jesus. Anden skapar i världens början, men nyskapar genom dopets vatten. Du som är döpt – dopets vatten ropar: ”Kom hem till dig själv och lev av Guds gåva! Du som en gång i dopet fick del av livets seger över döden, bejaka i tro vad du en gång fick.” Tro är inte ett villkor som särskilt religiösa klarar av att uppfylla. Tro är att säga ditt ja till Guds ja till dig i dopet. Du som en gång berördes av Andens vind, när dopets vatten begöts på ditt huvud, du har kanske genomlevt många vindbyar – låt dig dras med och följ livsvinden hem till Gud och dig själv.

Men Nikodemos är inte bara en dåtida lärd teolog och lärare. Han är inte bara en nutida intellektuell sökare. Han kan lika gärna vara en nutida präst eller diakon, eller varför inte präst- eller diakonkandidat.

Kära präst- och diakonvigningskandidater. Ni har fått er grundläggande vigning i dopet, att vara Jesus lärjungar. Idag kallas ni till kyrkans särskilda tjänst. För att möta nutiden sökare vill jag ge er fyra hållpunkter:

1. Du som fått Anden, nöj dig inte med att gå på andlig svältkost. Låt dig uppfyllas av Ande. Öppna dig för Andens kraft. Glöm inte, att just din svaghet kan ge plats för Guds väldiga styrkas möjligheter. Anden är dig nära.
2. Var vindens vän, inte alltid förutsägbar, men trogen din kallelse och ditt uppdrag. Det kan kosta på att följa Kristus och lyda Andens maning. Guds viljas väg är god men inte alltid bekväm.
3. Ta på allvar din törst och längtan. Bara den som lever nära källan och stillar sin törst med det levande vattnet håller sig vid liv. En sådan diakon och präst kan svara upp mot samtidens utmaning att möta andras längtan efter sann andlighet.
4. När allt gungar, kom ihåg att allt är givet av nåd. Du är vigd genom dopet och vigd till tjänst i Kristi kyrka. Gud har kallat dig och utvalt dig. När du tvivlar på din förmåga, kom ihåg att kyrkan har kallat dig och valt dig. Det kommer tider då tron sviktar och tvivlet på din egen förmåga tar struhtag. Då får du vila vid det som gäller varje dag – du är döpt till Kristus. Du har kyrkans yttre kallelse och får anledning att mer påtagligt öva dig att leva av nåd.

”Så är det med var och en som är född av Anden.”